

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt XVIII. De damnis, quæ nonnulli Spiritualis vitæ magistri, animabus inferre possunt, eò quòd non recta eas ratione methodoque in dictis Visionibus regant. Et præterea quomodo illis, licet à Deo ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

CAPVT XVIII.

De damnis, quæ nonnulli Spirituális vite magistri, animabus inferre possunt, eò quòd non recta eas ratione methodo que in dictis Visionibus regant. Et præterea, quomodo illis, licet à Deo sint, falli, ac decipi possint.

Non valemus in hac Visionum materia ad eò breuitati studere, ac cupere mus, ob multa quæ de illis dicenda occurrunt. Quamobrem licet quòd ad rei substantiã de ijs, quæ huc spectabãt, & ex quibus Spirituális vir erudiri potuit, qualiter sese in dictis Visionibus gerere debeat, satis dictum est: Magistro quoque, qui eum docet præscriptus sit modus, quo eum in illis regere debeat; non videtur tamen superuacaneum futurum, si generalem doctrinam, ad magis singularem, & particularem redigamus; maioremque facere ad dignoscendum damnum, quod ex visionibus istis, licet eæ à Deo promanent, (si in credendis illis nimis sint faciles) tam Spirituálibus animabus, quàm earum magistris, nascitur, præferamus. Causa verò, quæ me ad hæc scribere nunc prosequenda permouit est, exigua discretio quàm ego (vt mihi videtur) animaduerti, in quibusdam Spirituálibus Magistris. Qui eò quod dictas apprehensiones supernaturales bonas esse, ac à Deo proficisci agnoscebant, nimium illis fidebant, seseque tutos, ac securos in ijs arbitantes, tã sibi ipsi quàm animabus, quibus gubernandis præerãt, plurimorũ errorum causa fuerunt, & magnam tandem confusionem pudoremque incurrerunt, ac illud Christi Domini in illis impletum est. *Cæcus si cæcus ducatur præter, ambo in foueam cadunt.*

Non eos casuros dixit, sed iam cadere:

non enim necessarius est erroris manifesti lapsus, seu casus vt cadant: nam hoc solum, quod est velle & audere alium per hanc visionum viam ducere, iam error est: vnde saltem in istum labuntur, & cadunt: Et primo loco cadunt in errorem nonnulli, qui in animabus, quæ huiusmodi visiones habent, gubernandis, tali vtuntur modo, seu methodo; vt vel illas aberrare faciant, vel illis eas implicant, intricentque, vel non illas per humilitatis viam ducant; illisque vt magnas res faciant, ac oculos in illis detineant, indulgent: quod est in causa, ne puri, perfectique Spiritus fidei itinere gradientur: nec illes in fide fundant & roborant dum maximi illas res faciunt.

Quibus rebus tacitè illis significant ac persuadent magni se res pendere, & consequenter ipsi etiam illas magni pendunt: remanentque hoc modo Animæ in illis apprehensionibus constitutæ, nec in fide stabilis, nec ab illis rebus vacuæ, nudæ, & auulsæ, vt ad celsitudinem obsecræ fidei euolare valeant. Et hæc omnia ex illo de rebus istis Magistri tractandi, ac loquendi modo, quem in eo Anima conspicit, proficiscuntur. Nescio quippe qua ratione facillime adhæret & affricatur existimatio, & quædam satisfactio rerum illarum (nec contrarium in suã situm est potestate) quæ oculos à fidei abyssu, diuertit. Facilitatis verò huius causa fortassis est, quòd Anima plurimum rebus istis detineatur, & occupetur. Cum enim huiusmodi res, ad sensum pertineant, ad quem natura prona est, & præterea apprehensione rerum illarum distincta sit; satis est vt in suo Confessore, vel in aliã personã aliquam rerum illarum æstimationem, & ponderationem

NOTA.
Varij & graues Magistroum Spirituálum circa Visiones, errores.

Causi debent esse Magistri, ne verbis significant, magni se res istas facere si animabus nocere nolint.

Cur facile Anima magni pendas, Visiones istas imaginarius.

B.

Ioannis
à CruceOpera
Mystica

NVI

124

*Multi
nascuntur
imperfe-
ctiones ex
veris ista-
rum magni-
pensione.*

animaduertat; vt non solum anima illas magni faciat, sed vt auidius (quamuis hoc ipsa non animaduertat) suauiusque pascatur illis ac nutriatur appetitus, & amplius ad eas procliuus reddatur, vehemētiusque illas sibi attrahat. Hinc ad minus multæ nascuntur imperfectiones: non enim Anima iam a deo manet humilis, existimando illud aliquid esse seque aliquid boni habere, & à Deo se in precio haberi, sicque læta viuūt, & aliquantum de se ipsa satisfacta, quod contra humilitatem est. Confestim etiam Dæmon auget ista occulte, nec misera Anima hoc animaduertit, simul etiam illi inserit quandam opinionem, & æstimationem aliorum, si habent, vel non habent eiusmodi res, vel si sunt tales, vel non sunt: quæ omnia sanctæ simplicitati, ac solitudini spirituali, aduersantur: à quibus damnis, ideo quia in fide non proficiunt, nõ sunt liberi. Præterea, etiam si a deo palpabilia non incurrant damna, ac hic descriptissimus: incurrunt tamen quædam alia eiusdem generis, subtiliora, & Deo magis exosa; eo quod misera Anima, in nuditate non viuat. Verum ab istorum tractatione nunc superfedendum est, donec nobis de spiritali gula, aliisque sex vitijs agendum erit: quo loco, Deo propicio, adferentur multa de subtilibus, & delicatis huiusmodi maculis: quæ spiritui adhærescunt; eo quod nesciant, spirituales Magistri, eum in nuditate dirigere. Hoc loco duntaxat modum ac methodum, qua nonnulli magistri in animabus deducendis vtuntur, trademus, & quomodo non recte ea dirigantur ac gubernentur Animæ, ostendemus. Et profecto scire peroptarem hanc, quam optime dilucidare: sentio enim quam res hæc sit explicatu difficilis, declarare nempe, qua ratione discipuli Spiritus, secrete

occulteque conformis Magistri sui spiritui reddatur: videtur enim non posse commode explicari vnum, nisi explicetur pariter, & alterum. Cum enim res hæc spirituales sint, mutuo sese respiciunt, & sibi consentiunt.

Videtur mihi (nec aliter res se habet) quod si spiritualis vitæ Pater ad reuelationum spiritum ita fuerit procliuus, vt illas magni pendat, in illisque complacentiam, & satisfactionem sentiat; non poterit (licet hoc ille minime aduertat) non imprimere spiritui discipuli, illam ipsam earum satisfactionem, & existimationem, nisi forte discipulus maiori quam ille perfectione polleat: & quamuis polleat, si sub eius spiritali cura diutius perstiterit, insigne poterit illi adferre detrimentum. Ex illa namque pronitate, & gustu, quo spiritualis Pater, ad huiusmodi visiones fertur, gignitur in eo quidam æstimationis modus: qui nisi summo studio occultetur, non potest aliqua sui indicia sentimenta; alteri personæ non patefacere: quod si alia persona, eundem pronitatis ad reuelationes spirituum sortita sit, non poterit meo iudicio non communicari vtinque magna apprehensio ac istarum rerum æstimatio.

Verum non agamus hac de re cum tanto rigore, nec adeo subtile texamus filum, sed loquamur in casu, quod confessarius (siue ad reuelationum spiritum sit pronus siue non) minime ea præditus est prudentia & circumspectione, quæ ad extricandam animam, denudandamque, ab istis rebus discipuli sui appetitum, necessaria est: quin potius de hisce rebus cum eo sermone libenter miscet, & præcipuam conferentiam spiritus partem (sicut diximus) in visionibus constituit, præbendo illi indicia, quibus visiones bonas à malis dignoscat. Licet enim hæc nosse bonum sit, non est tamē cur

anima

anima labori huic, sollicitudini, & periculo exponatur: nisi forte in aliquo raro euentu, & inuitabili necessitate, vt dictum est: cum per exiguam istarum rerum estimationem illarumq; abnegationem, euadantur, & euentur vniuersa hæc, fiatque in hoc casu, quod fieri debet. Nec hic negotiū istud sistit, verum etiā ipsimet spirituales Patres quando animaduertunt dictas Animas huiusmodi Diuinis donis insignitate esse, exigunt ab eis vt petant reuelari sibi à Deo tales, vel tales res, ad se ipsos, vel ad alios spectantes: simpliciterq; animæ illis obediunt, arbitrantés licitum esse ea velle, hac via seu modo cognoscere.

Existimât enim quod quoniā vult Deus reuelare aliquid, aut supernaturaliter dicere, sicut ipse vult, aut ob quem illi finem placet, licet ac permixtum esse velle, vt nobis aliqua reuelet, in dō hoc ipsum ab eo precibus flagitare. Quod si cōtingat vt ad illorū preces illud reuelat Deus, sumunt animam, maioriq; cum securitate id ipsum in alijs occasionibus faciunt: & arbitrantur Deo istū cum illo agendi modū esse gratum, cū tamen reuera nequaquā illi sit acceptus, nec eum hoc modo agi velit. Cū autem ipsi illi cum Deo agendi & conuersandi modo nimis afficiantur, vehemēter illis imprimitur, & voluntas naturaliter illi adhæret, & assentitur: cum enim naturaliter modus iste gratus illis sit, naturaliter etiam sese huic modo intelligēdi accommodant, & in illis rebus, quas ex reuelatione asserunt, multoties errant, & decipiuntur; deprehenduntque non illis res sicuti ex reuelatione intellexerant succedere; vnde & mirantur; ac suboriuntur confestim illis dubia, an à Deo fuerint, an verò minimè, cū non eo, quo arbitrabantur modo, eas euenire animaduertant. Persuaserant prius sibi ipsi, duo hæc. Primo reuelationes illas

à Deo processisse, siquidem tantopere ipsis imprimerentur, & infedissent: & tamen prouenire hoc potuit ex naturæ ad reuelationes propensione, quæ imperfectiōem seu adhesionem illam efficiebat, vt diximus. Secundo existimabant, quod quoniam à Deo promanassent; debuissent eo succedere, & adimpleri modo, quo ipsi cogitarant. Qua in re magna latet deceptio; reuelationes quippe & locutiones Diuinæ non semper eo succedunt modo, quo homines illas intelligunt, nec prout ipsæ in se sonant. Vnde nequaquam illis securè fidendum est, nec adhibenda omnino fides; etiamsi constet Dei esse reuelationes, dicta, siue responsa. Licet enim ipsæ secundum se, & in se certæ sint, & veræ, non semper necesse est vt huiusmodi sint secundum nostrum intelligendi modum. Quam rem sequenti capite comprobabimus. Dicemus etiam postmodū, quod quamuis aliquando supernaturaliter respondeat Deus ijs, quæ ab eo requiruntur; non tamen hoc gratum illi est: & quomodo interdum licet respondeat, id ægrè, molesteque fert.

Reuelationes locutionesque Dei, non semper eo eueniunt modo, quo homines illas intelligunt.

CAPVT XIX.

In quo declaratur & comprobatur, quod licet visiones ac loquutiones à Deo provenientes, in se ipsi vera sint, possumus tamen ijs decipi.

Ostenditur hoc aliquibus sacra Scripturae auctoritatibus.

DVas ob causas, superius diximus, Visiones ac loquutiones Dei, quamuis semper in se veræ certæque sint, non semper tamen huiusmodi esse, nostro intelligendi modo. Prima est ob nostri illas intelligendi modi defectum, & imperfectiōnem. Altera, ob illas quibus nituntur causas, seu fundamenta, cum sæpe sint

Reuelationes Diuina licet in se vera, non semper tamen huiusmodi sunt nostro intelligendi modo.

K 3 com-

B.

Ioannis
à CruceOpera
Mystica

NVI

124